

PARAULA I VIDA

Nou curs i Any de la Fe

Amb el mes de setembre recomença la vida normal a moltes famílies, amb el retorn dels infants i joves a les institucions docents. Retornen també els compromisos habituals a les parròquies i altres institucions cristianes. Comença un nou curs escolar i s'inicia també un nou curs pastoral. Amb quines perspectives hem de plantejar les activitats eclesials dels propers mesos?

Les pautes per al nou curs pastoral tenen una prioritat clara donada pel mateix Sant Pare en proclamar un especial Any de la Fe, que començarà el proper 11 d'octubre i acabarà en la solemnitat de Jesucrist, Rei de l'univers, el 24 de novembre de 2013. El proper 11 d'octubre s'escau el cinquantè aniversari de l'obertura del Concili Ecumènic Vati-

cà II i també els vint anys de la publicació del *Catecisme de l'Església catòlica*, autèntic fruit del Concili Vaticà II, promulgat pel beat Joan Pau II. Des del dia 7 d'octubre, a més a més, a Roma estarà reunit el Sínode dels Bisbes per estudiar el tema «La Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana».

Aquesta diversitat d'esdeveniments té un punt central comú: la proposta de la fe cristiana al món d'avui, que teològicament denominem *evangelització*. Aquest propòsit respon a la constatació d'una realitat prou evident: la crisi de la fe, sobretot en els països europeus. En el discurs pronunciat davant la Cúria romana el 22 de desembre de 2011, Benet XVI va fer una constatació molt realista sobre aquesta crisi de fe, tan evident a Occident. Va dir que no només els fidels creients sinó també persones alienes a l'Església observen amb preocupació que els qui regularment van a l'església són cada vegada més grans i el seu nombre disminueix contínuament, així com creixen l'escepticisme i la incredulitat. «Què hem de fer aleshores?», es preguntava Benet XVI.

**ANNO FEDE 2012
DELLA 2013**

El logotip de l'Any de la Fe inclou la barca, símbol de l'Església, amb la creu, el trigrama de Crist (IHS) i el sol al fons, que recorda l'Eucaristia

reconeixia que hi ha una infinitat de discussions sobre què cal fer per invertir aquesta tendència. La seva resposta era que «el nucli de la crisi de l'Església a Europa és la crisi de fe» i que «si no trobem una resposta per a aquesta crisi, si la fe no adquireix una nova vitalitat, una convicció profunda i una força real gràcies a la trobada amb Jesucrist, totes les altres reformes seran ineficaces».

La fe, en la visió realista de Benet XVI, és el nucli del problema i el principi de la resposta que cal donar-hi. El primer anunci que convocaria un Any de la Fe el va fer el Sant Pare el 16 d'octubre de l'any passat, en l'homília de la missa que va celebrar per als participants en la primera Trobada Internacional de Nous Evangelitzadors. Aquell mateix dia, a l'hora de l'Àngelus, tot recordant el beat Joan XXIII, que convocà el Vaticà II, i Pau VI, que el 1967 convocà també un Any de la Fe, en el dinovè centenari del martiri dels apòstols Pere i Pau, afegí que era oportú ara «tornar a evocar la bellesa i la centralitat de la fe, l'exigència d'enfortir-la i aprofundir-la a nivell personal i comunitari».

Aquest és l'objectiu fonamental de l'Any de la Fe que ens disposem a començar aviat. Fa mesos, ja vaig nomenar una comissió diocesana que ens ha ajudat a preparar un programa per a la nostra arxidiòcesi de Barcelona. Aquest programa harmonitza plenament amb els objectius del nostre Pla Pastoral, que pretén enriquir la nostra fe i comunicar-la als homes i les dones que ens envolten. En comunió amb tota l'Església, aquest és el repte i el propòsit que la nostra comunitat diocesana té davant del curs que comença aquests dies.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Festa al Seminari Conciliar

El passat mes de maig el Seminari Conciliar de Barcelona va estar de festa. El dia 14 dos seminaristes, Eduard Puig i Josep Teixidó, van ser admesos als ordes sagrats en una celebració presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach. La celebració va tenir lloc a la capella del Seminari, que es va omplir dels familiars, amics i feligresos de les parròquies on el Josep i l'Eduard col·laboren com a seminaristes. I el 31 de maig, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, va instituir com a lectors Joan Pau Callejon, Marcos Labori, Alberto Sols i Patrick Stref, i com a acòlits Santi Cuquerella i Sergi Sicília, en una celebració eucarística que va tenir lloc a la mateixa capella del Seminari. Tots ells, en el seu camí fins al sacerdoci, van ser encomanats al beat Dr. Pere Tarrés, del qual també es va celebrar la festa al final de maig.

GLOSSA

Jesús ve a nosaltres

Em comentava un noi, graduat universitari des de fa quatre o cinc anys, que aquest darrer estiu, aprofitant la pau i el silenci dels passeigs per la muntanya, s'havia aturat a pensar sobre la seva participació en l'eucaristia dominical. Constatava, amb cert desànim, que sense deixar de tenir sentit en la seva vida, n'havia disminuït la necessitat. Ho atribuïa a la vida que porta, amb un munt d'ocupacions, sempre amb presses, amb poc temps per pensar i pregar...

És ben cert que la vida no és fàcil, i menys en aquest moment. La competitivitat laboral, les angoixes, les incoherències personals, les decepcions, la falta d'al·licient per afrontar els obstacles i les dificultats, la mandra, la recerca dels camins fàcils... treuen la pau interior, la joia, la confiança en els altres i, fins i tot, ens debiliten espiritualment. No és gens estrany, doncs, que afectin la fidelitat a la trobada personal amb Jesús en l'eucaristia dominical.

El descans de les vacances ens ha de refer espiritualment. Recuperem el gust de trobar-nos entorn de la taula de l'eucaristia, tal com hem trobat el gust per les llargues sobretalles a l'estiu, compartint l'aliment i els records, gaudint de la companyia de la família i els amics, sentint-nos acompanyats i estimats, renovant llaços d'afecte...

Així hem de tornar a la missa, on Jesús vol trobar-se amb nosaltres, cada diumenge, i oferir-nos la Paraula que il·lumina, l'espai per a la lloança, l'acció de gràcies i la petició; tornar a participar en la repetició del seu gest de lliurament per amor, l'eucaristia; el pa i el vi, el Cos i la Sang de Crist, i recuperar així el sentit de combregar, d'unió amb Jesús, per estimar i servir. «Això és el meu cos, entregat per vosaltres. Feu això, que és el meu memorial» (Lc 22,19).

L'eucaristia ens permet retornar a Déu Pare, posar-nos davant d'Ell i demanar-li, amb senzillesa i humilitat, amb confiada esperança, que no siguem arrencats del cep —Jesús—, que amb la seva saba ens dóna vida. «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5).

L'eucaristia fonamenta i dóna gruix a la nostra vida. No ens pot deixar igual que abans, ens ha de moure al lliurament personal als altres o a començar de nou. Si la missa dominical ha estat abandonada o quasi, si ha esdevingut una pràctica intermitent de tant en tant o una rutina a complir, aturem-nos i seguim de nou a taula amb Jesús, celebrant el desig d'obrir-nos als altres i les seves necessitats en aquesta gran festa que sempre mou la nostra ànima!

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: «Vull tornar bé per mal»

«Per tal de fer triomfar l'amor, prefereixo ser considerat com un inepte. Vull tornar bé per mal; i preferir l'Evangelí de Jesús als artificis de la política humana. Les tribulacions no em vénen dels anys viscuts a l'Orient Mitjà, sinó dels òrgans centrals de l'administració eclesiàstica del Vaticà.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,4-7a)

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por. Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brotat a l'estepa, han nascut torrents en el desert; les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça als vençuts, / el Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre; / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,1-5)

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 7,31-37)

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i li digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 35,4-7a)

Decid a los cobardes de corazón:

«Sed fuertes, no temáis. Mirad a vuestro Dios que trae el desquite, viene en persona, resarcirá y os salvará. Se despegarán los ojos del ciego, los oídos del sordo se abrirán, saltará como un ciervo el cojo, la lengua del mudo cantará. Porque han brotado aguas en el desierto, torrentes en la estepa; el páramo será un estanque, lo reseco un manantial.»

La predicació de Jesús, pintura de Consadori (fragment). Museu d'Art Modern, Ciutat del Vaticà

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 2,1-5)

Hermanos míos: No juntéis la fe en nuestro Señor Jesucristo glorioso con el favoritismo. Por ejemplo: llegan dos hombres a la reunión litúrgica. Uno va bien vestido y hasta con anillos en los dedos; el otro es un pobre andrajoso. Veis al bien vestido y le decís: «Por favor, siéntate aquí en el puesto reservado.» Al pobre, en cambio: «Estate ahí de pie o siéntate en el suelo.» Si hacéis eso, ¿no sois inconsecuentes y juzgáis con criterios malos?

Queridos hermanos, escuchad: ¿Acaso no ha elegido Dios a los pobres del mundo para hacerlos ricos en la fe y herederos del reino, que prometió a los que lo aman?

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 7,31-37)

En aquel tiempo, dejó Jesús el territorio de Tiro, pasó por Sidón, camino del lago de Galilea, atravesando la Decàpolis. Y le presentaron un sordo que, además, apenas podía hablar; y le piden que le imponga las manos. Él, apartándolo de la gente a un lado, le metió los dedos en los oídos y con la saliva le tocó la lengua. Y, mirando al cielo, suspiró y le dijo: «Efatá» (esto es, «ábrete»). Y al momento se le abrieron los oídos, se le soltó la traba de la lengua y hablaba sin dificultad. Él les mandó que no lo dijeran a nadie; pero, cuanto más se lo mandaba, con más insistencia lo proclamaban ellos. Y en el colmo del asombro decían: «Todo lo ha hecho bien: hace oír a los sordos y hablar a los mudos.»

COMENTARI

Miracles de Jesús fora del territori d'Israel

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): 1Co 5,1-8 / SI 5 / Lc 6,6-11 ■ **dimarts**: 1Co 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19 ■ **dimecres**: 1Co 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26 □ **dijous**: 1Co 8,1b-7.11-13 / SI 138 / Lc 6,27-38 ■ **divendres**: Nm 21,4b-9 (o bé: Fl 2, 6-11) / SI 77 / Jn 3,13-17 □ **dissabte**: He 5,7-9 / SI 30 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35) ■ **diumenge** vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setmana): Is 50,5-9a / SI 114 / Jm 2,14-18 / Mc 8,27-35.

La presentació de Marc ha preparat aquesta sortida de Jesús del territori de Galilea amb el text del diumenge passat sobre la universalitat de la irrupció del Regne. En l'episodi del text d'avui, Jesús anirà primer al territori de Tir i de Sidó (guarició de la filla de la dona siriaca), després farà el miracle de l'escena d'avui. Finalment, la segona multiplicació dels pans (8,1-11) sembla que també es farà en terra de pagans. Els textos són molt més significatius que no pas els que tenim en la travessa del llac i la guarició de l'endimoniat gerasè (4,35-5, 20). Jesús, aquí, no solament guareix els pagans sinó que celebra l'eucaristia en territori pagà. La sacralitat del territori jueu ha estat oberta. El

Regne és per a tothom i és a tot arreu.

El més peculiar de la narració d'avui és la descripció que fa Marc de tècniques terapèutiques comunes en els territoris hel·lenístics: Jesús pren el malalt apart, li fica els dits a les orelles, li posa saliva a la llengua, sospira, diu una paraula xifrada (*Efatà*, que vol dir *obre't*). Que el gest de Jesús s'emmotlli a l'estil dels mitjans culturals hel·lenístics no deixa de ser significatiu. I ho és més pel fet que, malgrat les ordres de silenci de Jesús, el fet passa a ser proclamat, és a dir, passa a formar part del querigma cristià. Estem en un clar context de missió.

La darrera frase del fragment és la punta de la narració: «Tot ho ha fet

bé» és un ressò de la frase del final del relat de la creació (*Gn 1,31*). És una frase pretensiosa, en el millor sentit de la paraula. Tanmateix, el text d'Isaïes que s'hi afegeix fa referència al temps messiànic: «Fa que els sords hi sentin i que els muts parlin» (*Is 35,5-6*; cf. *Mt 11,2*). Vet aquí la interpretació cristiana d'aquesta guarició feta fora del territori d'Israel.

El text ens dóna certament una interpretació de la irrupció de l'era messiànica, però va més enllà. També anuncia que, amb Jesús, la nova creació s'obre camí. El messianisme clàssic d'Israel es queda curt per donar raó de les accions i les paraules de Jesús.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

35. Les dones sota la creu: la Mare de Jesús

L'evangelista Joan no ens narra tan sols que prop de la creu de Jesús hi havia unes dones —la seva mare i la germana de la seva mare, Maria de Cleofàs i Maria Magdalena» (19,25)— sinó que prossegueix: «Llavors Jesús, veient la seva mare i al costat d'ella el deixeble que ell estimava, digué a la mare: “Dona, aquí tens el teu fill!” Després digué al deixeble: “Aquí tens la teva mare!” I des d'aquella hora el deixeble l'acollí a casa seva» (19,26s).

Aquesta és una darrera disposició de Jesús que equival a un acte d'adopció. Ell és l'únic fill de la seva mare, la qual, després de la seva mort, quedaria sola en el món. Ara ell li posa al costat el deixeble estimat, el fa, per dir-ho així, fill d'ella al seu lloc. I des d'aquell moment aquest és responsable d'ella —l'acull a casa seva.

Aquest és, doncs, primerament un gest del tot humà del Redemptor que està a punt de morir. No deixa sola la seva mare, la confia a la cura del deixeble que li està singularment a prop. I així també al deixeble li és donada una no-

va llar —la mare que tindrà cura d'ell i de la qual ell tindrà cura.

Si Joan comunica esdeveniments humans com aquest, ell vol certament recordar coses que van passar. Ara bé, el que li interessa és sempre quelcom més que els fets concrets del passat. L'esdeveniment remet més enllà de si mateix cap allò que perdura. Per tant, què vol dir-nos amb això?

L'Església antiga va veure en Maria, abraçant tots els temps, l'Església esposa i mare, en qui el misteri de Maria s'estén en la història. Com Maria, la dona, també el deixeble predilecte és alhora una figura concreta i un model del discipulat que existirà sempre i que sempre ha d'existir. Al deixeble, que és verament deixeble en la comunió d'amor amb el Senyor, li és confiada la dona: Maria-l'Església.

La paraula de Jesús a la creu resta oberta a moltes realitzacions concretes. Sempre és adreçada de nou tant a la mare com al deixeble, i a cadascú se li confia la missió de practicar-la en la pròpia vida.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(Jesús de Natzaret, 2a part, Ed. Claret)

La UIC apuesta por las Humanidades

La Universitat Internacional de Catalunya becará el próximo curso a los alumnos que cursen el grado en Humanidades y Estudios Culturales

A partir del próximo curso, los alumnos que se matriculen en el grado en Humanidades y Estudios Culturales de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC) abonarán sólo la mitad de la matrícula, con el objetivo de fomentar el estudio de las humanidades y apostar por la formación de profesionales que sean capaces de contribuir al progreso social y transmitir los valores del humanismo cristiano a través de su labor profesional en el ámbito cultural.

El grado en Humanidades y Estudios Culturales prepara a profesionales del sector cultural con una sólida formación humanística, articulando la reflexión teórica con la adquisición de competencias personales y profesionales: potencia la atención personalizada, las prácticas en empresas desde segundo curso, la movilidad internacional y la participación en proyectos de multiculturalismo y solidaridad. Entre sus salidas profesionales destacan las diferentes vertientes de la gestión cultural (fundaciones, museos, exposiciones, conciertos...) y las organizaciones internacionales (cooperación y desarrollo, integración cultural, mediación cultural...), así como la docencia, el sector editorial, el turismo cultural o el periodismo cultural.

La UIC ofrece, además, la posibilidad de cursar la doble titulación en Humanidades y Educación Primaria, o en Humanidades y Ciencia Política, abriendo aún más las oportunidades profesionales del alumnado.

Las pruebas de admisión tendrán lugar el 14 de septiembre. Más información: www.uic.es/admisiones-titulaciones; t. 932 541 800.

SANTORAL

9. ✠ Diumenge XXIII de durant l'any. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; St. Pere Claver (Verdú 1580 - Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.

10. Dilluns. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beats Domènec Castell (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, preveres dominicans i màrtirs a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrat); beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. Dimarts. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620 - Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans

mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. Dimecres. El Nom de Maria; Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prevere agustinià, a Sant Joan de les Abadesses.

13. Dijous. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. Divendres. Exaltació de la Sta. Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. Dissabte. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

EN PAREJA

Método práctico para mantener una buena relación de pareja

Voy a enumerar a continuación algunos puntos que he ido entresacando de conversaciones informales con gente, entrevistas en la consulta, libros, artículos y conferencias.

No pretendo decir nada nuevo y tampoco pretendo ofrecer un mero decálogo de buenas intenciones, sino unas simples estrategias que funcionan si se ponen en práctica. Así pues, únicamente pongo en orden algunas ideas que tienen jugo... —algunas ya expuestas en comentarios anteriores. Si convencen al lector o lectora y si lo desean pueden llamarlo así: *método del Dr. Castells para mantener el amor en pareja*. Yo no me opongo a ello.

Empecemos por lo que hay que hacer —y lo mejor posible!— en la vida de relación:

- Tener siempre los esposos la posibilidad de comunicarse cara a cara.
- Esforzarse en atender los mensajes, verbales y no verbales, que quiere transmitir el otro cónyuge y saberse pone en su lugar: lo que se conoce como empatía.
- Tener en cuenta y resaltar las cualidades positivas del otro consorte y procurar minimizar las negativas.
- Elaborar proyectos comunes haciendo coincidir los mutuos intereses y saber negociar las divergencias.
- Ofrecer apoyo emocional y respaldo moral a las decisiones y soluciones de problemas que tenga planteados el otro cónyuge.

(La lista seguirá, Dios mediante).

Dr. Paulino Castells

(En pareja, Ed. Planeta; En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

► MARIA PALAU

Desviure's pels joves

«**H**em buscat en el progrés la salvació que només Déu pot donar». És una frase que expressa bé el moment que estem vivint, segons la Maria Palau, delegada diocesana per a la Pastoral amb Joves del Bisbat de Tortosa. Aquesta laica de 28 anys, llicenciada en psicologia, assegura que quan es parla de la crisi sovint queda molt limitat el qüestionament personal i social: «Estic convençuda que, quan la reflexió sobre el que estem vivint vagi més al fons, els joves seran molt sensibles a qüestions que poden obrir la porta a la fe.»

Com animeu els joves a seguir l'Evangelí?

Intentem que tots els que tenen la missió d'anunciar l'Evangelí als joves —laics i consagrats— es *desvisquin* pels joves. Ara bé, cal que siguin primer testimonis vius del Crist; això és fonamental, ja que és la relació directa amb un creient el que moltes vegades ajuda a suscitar la pregunta de la fe. També els oferim activitats variades, intentant sempre que tinguin un grup de referència a la parròquia o col·legi, i que participin de l'Eucaristia dominical de la comunitat.

Quin llenguatge cal per connectar bé amb els joves?

Ajuda un llenguatge clar, amable, sincer, senzill —que no simple—, que posi al centre la persona i que transmeti, sobretot —tot i que no únicament—, la misericòrdia de Déu. La idoneïtat de les xarxes socials depèn de l'ús que en fem. És una altra responsabilitat que com a creients tenim: saber utilitzar evangèlicament aquests avenços tecnològics que la societat ens ofereix.

Què podem fer perquè els joves siguin una força de construcció de la nostra Església?

Proposaria evitar la nostàlgia, ja que ens impedeix veure les possibilitats del present. No podem esperar fins que els joves esdevinguin adults per deixar-los opinar i prendre les responsabilitats que ja, essent joves, poden assumir. Deixem que ens parlin de la seva experiència personal de Déu, de la seva visió del món, de la seva vivència eclesial; ens sorprendriem, i crec que positivament! Segur que la comunitat adulta, amarada d'una més llarga experiència creient, n'ha de dir molt, però potser hem de deixar als joves dir més del que diuen. El futur el veig positiu. M'agrada això que el futur no és incert, sinó de Déu. Aquest món, i aquesta Església nostra, necessita grans dosis de bon humor, d'estima, d'alegria i d'esperança.

Òscar Bardaji i Martin

▶ ACTES I CONFERÈNCIES

Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Dimarts 11 de setembre (10 h), missa en sufragi de totes les persones que van lluitar i morir per Catalunya, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, a la basílica de Santa Maria del Mar.

Dia mundial de l'Alzheimer. Diumenge 16 de setembre (avançat del 21), a les 12 h, celebració eucarística presidida per Mn. Josep M. Forcada, a l'església de l'Hospital de Sant Pau (entrada pel c/ P. Claret). L'associació AFAB convida i prega als familiars i a totes les persones sensibilitzades amb el món dels malalts que vulguin acompanyar-los.

Adoració nocturna a la Sagrada Família. Dijous 13 de setembre, a la cripta, després de la missa de les 20.15 h i fins a mitjanit. Hi haurà confessors. Els interessats en formar-ne part de forma estable poden fer-ho a través del telèfon 662 198 630 (Sr. Juan Ribas), www.sagradafamilia-adoracio.com. Per facilitar la pregària Tena Orfebres ha elaborat una custòdia, de 60x25 cm, que en el cos superior reproduïx les línies d'una cúpula de l'interior de la basílica de la Sagrada Família i en el peu imita altres elements de l'arquitectura gaudiniana.

bres ha elaborat una custòdia, de 60x25 cm, que en el cos superior reproduïx les línies d'una cúpula de l'interior de la basílica de la Sagrada Família i en el peu imita altres elements de l'arquitectura gaudiniana.

▶ EXERCICIS I RECESSOS

Novahumanitas. Sessió «Descobreix-te tu mateix». Dies: 22-23 i 29-30 de setembre. Impartida per Mn. Josep Font a la seu de Novahumanitas (c/ Àliga, 12). Informació i inscripcions: Mn. Josep Font, t. 616 164 006, www.novahumanitas.org.

Casa Betània (c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat). Recés espiritual dirigit per Mn. Josep Casanova, diumenge 16 de setembre (10-18 h). T. 933 751 102.

▶ BREUS

Decret de martiri de 20 monjos de la comunitat de Montserrat. El passat 29 de juny, al final de la missa conventual, en la solemnitat dels apòstols Sant Pere i Sant Pau, a la basílica del monestir, el P. Abat, Josep M. Soler, va fer la següent comunicació als fidels: «En el context joïós i martirià de la solemnitat dels apòstols Sant Pere i Sant Pau, em plau anunciar-vos, ger-

L'ÀNIMA DE JOAN XXIII

La mort de la mare

L'any 1939, a Sotto il Monte, morí la mare de Mons. Roncalli, Marina Mazzola. El seu fill bisbe no va poder ser al seu costat en el moment del traspàs. El 21 de febrer de 1939, escriu als seus familiars per exposar-los el sacrifici que fou per a ell estar absent de la seva família en aquella circumstància. Ell els invita a viure el fet amb una visió de fe.

«La dolorosa notícia de la mort de la nostra mare no m'ha sorprès. Quan s'arriba a certa edat, l'organisme és sensibillíssim i la cosa més insignificant l'abat. El que ha passat és completament natural. Si jo m'hagués absentat de pressa per veure-la ni tan sols l'hauria pogut saludar i hauria compromès una de les ocasions més oportunes per fer un servei preciós a l'Església. Nosaltres som realment com soldats amb una ordre. En canvi, el sacrifici que hem fet junts ha ajudat la nostra estimada mare, que ha volat al cel amb un mèrit més, i m'ha ajudat a mi, que he sentit els efectes de la seva oració de mare cristiana en les meves actuacions aquí [...].

Però pel que fa a pensar en ella, en la nostra estimada mare, aquests dies, oh!, no cal que us ho digui! La tinc sempre present, de dia i de nit, en l'oració, en les converses, en les ocupacions, en el breu somni nocturn, i em dic a mi mateix: ella pateix allà lluny, i jo pateixo aquí pensant en ella; però el nostre sacrifici mutu s'uneix i és agradable al Senyor i portarà benediccions per a tots.»

Joan XXIII, *Cartas a sus familiares*, Ed. San Pablo, Madrid, 1978

mans i germanes, que ahir el Sant Pare va autoritzar la publicació del decret de martiri del servent de Déu Manuel Borràs, bisbe auxiliar de Tarragona, i dels seus 146 companys, entre els quals hi ha vint monjos de la nostra comunitat, que varen donar la vida per Jesucrist entre els anys 1936 i 1937. Donem-ne gràcies a Déu!»

Ordenació de dos diaques permanents.

El diumenge 22 de juliol, el cardenal Lluís Martínez Sistach, en la missa de les 19 h celebrada a la catedral de Barcelona, que habitualment és retransmesa per Ràdio Estel i Ràdio Principat, va ordenar dos nous diaques permanents al servei de la diòcesi de Barcelona. Són Mn. Rafael Tejada i Mn. Jordi Lloret. *Fotografia: Agustí Codinach.*

▶ PUBLICACIONS

Déu fa créixer les persones, del Dr. Josep M. Rovira Belloso. El passat 26 de juny, a la llibreria Claret, va tenir lloc l'acte de presentació del darrer llibre del Dr. Josep M. Rovira Belloso, en què varen intervenir Francesc Grané, Francesc Torralba i l'autor del llibre. Té 196 pàgines i constitueix una

bona eina per aprofundir en els objectius de l'Any de la Fe, proposat pel Sant Pare a tota l'Església. Ha estat editat per Edicions Aragonesa. Consta de tres parts: 1a, la persona humana davant Déu. La persona humana, coneix, estima i actua. L'amor permet conèixer les persones i Déu, seguint la cita de Joan: «Qui no estima, no coneix Déu». 2a, que dona títol al llibre: la persona humana creix en contacte amb la Paraula de Déu, considerant també que allò que és viscut en l'interior de l'home és el nucli necessari per a l'acció exterior en el món. 3a, formada per una sèrie de variacions sobre un criteri evangèlic: la voluntat de Déu passa del cor de la persona a la comunitat del Poble de Déu. Aquest Poble ha d'imitar l'amor de Déu perquè hi hagi igualtat, afecte i servei entre els homes. El Poble de Déu fa i ha de fer present en el món la voluntat d'amor de Déu.

L'acció social dels cristians a Quaderns de Pastoral. El número 224, d'octubre-desembre de 2011, de 240 pàgines, és una veritable guia de les nombroses iniciatives realitzades a casa nostra per atendre les persones més necessitades. El títol és «En

temps de precarietat al costat dels desfavorits». La revista s'obre amb un treball de Mn. Josep M. Jubany, delegat de Pastoral Social del nostre Arquebisbat, titulat «L'acció social de l'Església». Segueixen més d'una trentena de col·laboracions, redactades pels seus protagonistes, que són un repàs del gran nombre d'iniciatives dels cristians en aquests temps de crisi. Amb un preu de 7,80 euros, està editada pel Centre d'Estudis Pastoral (c/ Rivadeneyra 6, 3r, 08002 Barcelona, t. 933 174 858).

Comissió Diocesana de l'Any de la Fe

El cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, ha nomenat la Comissió Diocesana per a l'Any de la Fe, que començarà el proper 11 d'octubre. Aquesta Comissió està integrada per les persones següents:

- Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar i vicari general
- Mn. Sergi Gordo, secretari general i canceller
- Sra. Anna M. Almuni, delegada diocesana d'Apostolat Seglar
- Mn. Bruno Bérchez, delegat diocesà de Pastoral de Joventut
- Mn. Joan Obach, delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia
- Mn. Francesc Prieto, delegat episcopal per a la Vida Consagrada
- Mn. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya
- P. Enric Puig, S.J., secretari general de la Fundació Escola Cristiana
- Sr. Sergi Rodríguez, delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social
- Mn. Enric Termes, delegat diocesà de Catequesi

En anunciar aquest Any de la Fe, el Papa va afirmar que aquest «temps de gràcia» busca «donar un impuls renovat a la missió de tota l'Església, per tal de conduir els homes lluny del desert en el qual sovint es troben les seves vides cap a l'amistat amb el Crist, que ens dona plenament la seva vida».

Les propostes de l'Any de la Fe contribueixen també a l'aplicació del Pla Pastoral de l'arxidiòcesi que hem començat aquest curs.

PALABRA Y VIDA

Nuevo curso y Año de la Fe

Con el mes de septiembre se reinicia la vida normal en muchas familias, con el retorno de niños y jóvenes a las instituciones docentes. Se emprenden también los compromisos habituales en las parroquias y en otras instituciones cristianas. Empieza un nuevo curso escolar y se inicia también un nuevo curso pastoral. ¿Con qué perspectivas debemos plantear las actividades eclesiales de los próximos meses?

Las pautas para el nuevo curso tienen una prioridad clara dada por el mismo Papa desde que proclamó un especial Año de la Fe, que empezará el próximo 11 de octubre y acabará en la solemnitad de Jesucristo, Rey del universo, el 24 de noviembre del 2013. El próximo 11 de octubre se celebra el cincuenta aniversario de la apertura del Concilio Ecuménico Vaticano II y también los veinte años de la publicación del *Catecismo de la Iglesia católica*, auténtico fruto del mismo Concilio, promulgado por el beato Juan Pablo II. Además, a partir del día 7 de octubre, se reunirá en Roma el Sínodo de los Obispos para estudiar el tema «La Nueva Evangelización para la transmisión de la fe cristiana».

Todos estos eventos tiene un punto central común: la propuesta de la fe cristiana al mundo de hoy, aque-

llo que en la terminología cristiana denominamos *evangelización*. Tal propuesta responde a la constatación de una realidad bastante evidente: la crisis de la fe sobre todo en las naciones europeas. En el discurso pronunciado ante la Curia romana, el 22 de diciembre de 2011, Benedicto XVI hizo una constatación muy realista sobre esta crisis de fe, tan evidente en Occidente. Afirmó que no sólo los fieles creyentes sino también personas ajenas a la Iglesia observan con preocupación que quienes regularmente acuden a la iglesia son cada vez más mayores y su número disminuye continuamente, y que crecen tanto el escepticismo como la incredulidad. Benedicto XVI se preguntaba: «¿Qué hacer ante tal situación?»

Y reconocía que hay una infinidad de discusiones sobre lo que conviene hacer para invertir esta tendencia. Su respuesta era que «el núcleo de la crisis de la Iglesia en Europa es la crisis de fe» y que «si no hallamos una respuesta para esta crisis, si la fe no adquiere una nueva vitalidad, una convicción profunda y una fuerza real gracias al encuentro con Jesucristo, todas las demás reformas serán ineficaces».

En la visión realista de Benedicto XVI, la fe es el núcleo del problema y el principio de la respuesta con qué afrontarlo. El primer anuncio de que iba a convo-

car un Año de la Fe lo hizo el Santo Padre el 16 de octubre del año pasado, en la homilía de la misa que celebró con los participantes en el primer Encuentro Internacional de Nuevos Evangelizadores. Aquel mismo día, a la hora del Ángelus, recordando al beato Juan XXIII, que convocó el Vaticano II, y a Pablo VI, quien en 1967 había convocado también un Año de la Fe, en el décimo noveno centenario del martirio de los apóstoles Pedro y Pablo, añadió que era oportuno ahora «volver a evocar la belleza y la centralidad de la fe, la exigencia de fortalecerla y profundizarla tanto a nivel personal como comunitario».

Este es el objetivo fundamental del Año de la Fe que nos disponemos a iniciar muy pronto. Hace ya meses nombré una comisión diocesana que nos ha ayudado a preparar un programa para nuestra archidiócesis de Barcelona. Este programa coincide plenamente con los objetivos de nuestro Plan Pastoral, que pretende enriquecer nuestra fe y comunicarla a los hombres y mujeres que nos rodean. En comunión con toda la Iglesia, este es el reto y el propósito que tiene nuestra comunidad diocesana ante el curso que empieza estos días.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arzobispo de Barcelona